

En sjöman älskar havets våg

Uppf. på Åland

En sjö - man äls - kar ha - vets våg, ja vå -
 gor - nas brus. — När stor - men ska - kar mast och
 tåg, hör stor - mar - nas sus! — Far - väl, —
 — far - väl, — för - tju - san - de mö, — vi
 kom - ma väl snart i - gen. — Far - gen. —

Jag avsked tar av vännen kär
 vid vågornas brus.
 Den hulda då mig trohet svär
 i stormarnas sus.

Farväl, farväl . . .

Hon trycker då så ömt min hand
 vid vågornas brus.
 Då känns det tungt att gå från land
 i stormarnas sus.

Hon viskar ömt och ljuvt mitt namn
 vid vågornas brus.
 "Kom snart tillbaka i min famn
 från stormarnas sus!"

Min trogna flickas varma kyss
 — hör vågornas brus! —
 för sista gången fick jag nyss
 vid stormarnas sus.

Med tåren uppå snövit kind
 — hör vågornas brus —
 den stelnar av den kalla vind,
 av stormarnas sus.

Där står hon än på stranden grön
 vid vågornas brus,
 och ber till Gud för mig en bön
 ur stormarnas sus.

Ossian Limborg